ma ikka nipalju kui wõimalik, omma liggidal tõõd otsima."

„Kui nad ommeti jubba nattuke wannemad ja suremad olleks!" ütles tohter, omma asjale nattuke hakkatust tehha.

Emma kõngutas peaga ja ütles: „Auus herra, laste kasuga ühhes, kaswawad ka need murred suremaks; mitte emma waew ja kartus, waid üksnes temma jõud kahhaneb; peale selle wõttab meie helde Jummal neid pisukesi palju ennam omma hoole alla, kui suuri — sest pisukestel on ikka omma wahhiinglid; sured agga omma wallatuse käbbi nendest mahajäetud."

Tohter olli ennast ühhe nisugguse kindla ussu ülle, kus üks emma ommale suurt troosti wois tua, wägga rõõmustanud ja seädis omma juttu jälle sinna pole, kuida omma asjale liggemale sada, ütteldes: „Jah, pisuke assi ei olle se kül mitte, armas Lisa; jubba mittu korda ollen ma sinnu peale mõttelnud, üks laps kottu ärraanda, ei olle issiennesest kül mitte suur assi, agga se wõiks eddespiddi ka teistele abbiks ja toeks sada, kui üks rikkas ja hea süddamega innimene ühhe neist ennese jure kassulapseks wõttaks."

Se emma olli ühhe sesugguse eestkõnne ülle nattuke kohmetand, agga näu järrele mitte ehmatand, ta nikkutas peaga tohtre pole ja ütles lahkeste: „Ma tean sedda! Enne kui ma mehhele sain, tenisin ma linnas ühhe proua jures, kes ka üks nisuggune wõeraste jures kaswatud laps olli olnud; ta olli sealt ka mehhele sanud, ja käis igga sui omma wannu wannemaid watamas ja wõttis sured kingitused kasa. Kegi ei anna omma lapsi kül heamelega wõeraste kaswatada; kui nad agga ühhe sesugguse maeasse sawad, ja siis . . . .!"

Tohter rõmus omma asja arwates eddasi minnewad, ütles: „Armas emmake, minnul on just nüüd üks nisuggune rikkas ja heasüddamega proua teada, kes ommale üht kassulast tahhab, sellepärrast ollen ma siis sinnu peale mõttelnud; nüüd tulleb agga weel se pea assi, missugust last meie selle tarwis wäljawallitseme?" — Kui tohter näggi et emma selle